

DIALOG

OTÁZKY ● ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 243

SRPEN 2008 ROČNÍK 19

CENA 10 Kč

Nejdůležitější úkoly KSČM po VII. sjezdu

Vystoupení Stanislava Grospiče v první den jednání VII. sjezdu KSČM, Hradec Králové, 17. května 2008

VII. sjezd naší strany se schází v době, kdy hospodářská konjunktura v České republice, podpořená růstem výroby v průmyslových odvětvích, např. v automobilovém průmyslu či stavebnictví, umocněná mimo jiné zaúvěrováním domácností spotřebitelskými úvěry, dosáhla svého vrcholu a **pozvolna klesá. Ve zprávě je tato skutečnost pomínuta.** Zcela jasně ale o tom hovoří ukazatel hospodářského růstu. **Ukazuje to na absurdnost politiky pravice, kdy sami buržoazní ekonomové poukazují na skutečnost, že reforma veřejných financí nevedla k snížení veřejného dluhu, ale prohloubila přerozdělení veřejných financí ve prospěch bohatých na úkor ostatní části společnosti. Jinými slovy ještě více rozevřela nůžky sociální nerovnosti mezi bohatými a chudými.**

V souvislosti s předloženou zprávou je čas zamyslet se nad **závěry československého sjezdu.** Zejména nenaplnění a nesplnění závěrů programu Naděje. Je otázkou, jak po roce 2005 vedení naší strany „uplatňovalo a v praxi rozvíjelo politickou linii, kterou KSČM zvolila na předešlých sjezdech“. Jsem přesvědčen, že jde o vážné varování pro současnost, kdy **za prvé,** vztah k Evropské unii se proměnil z eurokritického, takzvaného měkkého NE, na **současné eurooptimistické.**

Za druhé, výrazně poklesla důsledná opozičnost, příliš sklouzáváme na politiku ve stylu **hnutí je vším a cíl ničím,** snahou zviditelnit se za každou cenu.

Za třetí, jde o hmatatelný pokles hlasů pro naši stranu ve třech volbách, při zvýšené procentní účasti voličů. Ukazuje to na nebezpečí budování volební strany manažerského typu bez spojitosti s lidmi, voliči a sympatizanty, na nedostatek soustavné kadrové a ideologické práce.

Nenaplnění programu Naděje je velmi nepříjemné pro všechny členy strany a je to třeba otevřeně vidět.

Na druhou stranu je také třeba objektivně říci, že KSČM udělala velký kus práce v zápasech s pravíci, například v boji o Zákoník práce, o systém

politiky zaměstnanosti, o zachování důchodového systému (alespoň v současnosti), proti poplatkům ve zdravotnictví a proti umístění radarové základny.

Cesta k tomu, aby KSČM byla důsledně levicovou, komunistickou stranou, vede přes zásadovou obhajobu každodenních i dlouhodobých zájmů lidí. K tomu je třeba znát **sociální složení společnosti.** Například v roce 2006 bylo v České republice cca 8 milionů 330 tisíc voličů. Když rozložíme zhruba jejich složení, dojdeme k následujícím závěrům:

Za prvé, je zde 195 tisíc skutečných kapitalistů – zaměstnavatelů. To není přirozená voličská základna naší strany a ani jí nemůže svými zájmy být.

Za druhé, je zde 550 tisíc osob samostatně výdělečně činných, pro něž je tato činnost rozhodujícím zdrojem příjmů. Tato skupina může z části tvořit voliče KSČM. Je třeba ji oslovit a pokusit se jí získat být s vědomím, že nikdy nebude stabilním jádrem našich voličů.

Za třetí jsou zde 4 miliony zaměstnanců, z nich téměř dva miliony dělníků v průmyslu, stavebnictví a zemědělství. Zbýlé dva miliony jsou sloužící třídy, placené již z nadhodnoty. A přesto i v této skupině je 1,5 milionu osob s podprůměrným platem. Dvě třetiny zaměstnanců nedosahují průměrné mzdy. Téměř dva a půl milionu zaměstnanců se pohybuje kolem hranice chudoby, žijí od výplaty k výplatě.

A konečně 800 tisíc lidí se pohybuje pod hranicí chudoby. Právě v těchto skupinách se nachází stabilní voličské jádro a možný voličský potenciál naší strany.

Za čtvrté, je zde téměř 2,5 milionu důchodců, z nichž většina na základě svého sociálního původu rovněž tvoří možné voliče naší strany, které je třeba oslovit.

Za páté, zbytek voličů tvoří mladí, převážně studující lidé, mezi nimiž nemá v současném období naše strana velké volební zázemí. Hovořím o tom proto, že v dlouhodobém zájmu většiny ze 4 milionů zaměstnanců, 550 tisíc osob samostatně výdělečně činných i 2,5 milionu důchodců nemohou být protilidové představy pravice směřující ke kapitalizaci sociálního, zdravotního a důchodového pojištění, k liberalizaci pracovních vztahů, k ústupu státu z oblasti školství, kultury, ale i strategických odvětví typu energetiky a dopravy. V zájmu těchto lidí je třeba bránit Českou republiku proti závislému nekoloniálnímu postavení na silných státech EU a USA. **KSČM musí tyto skupiny lidí na základě jejich zájmů umět oslovit. Jinak nebude schopna reálně uvažovat o vybudování jiné než kapitalistické společnosti, tj. socialismu.**

Říkám to proto, že ve zprávě není o takovém věcném pohledu ani zmínka. Naopak mnohde se rozvleče píše o méně důležitých věcech, které často netvoří podstatu problému.

(Pokračování na str. 2)

Socialismus obstál pouze v zemích, které nekopírovaly revizionistickou politiku KSSS

Pražské jaro 1968

Letos uplynulo čtyřicet let od Pražského jara 1968. Toto československé dítě sovětského revizionismu tvoří významný mezník ve studené válce, kterou rozpoutal světový imperialismus proti silám světového socialismu. Síly světové reakce si v něm opět realizovaly kontrarevoluční scénář v podmínkách socialistické země, jejíž politický subjekt opustil politiku revolučního boje o socialismus. Zrod Pražského jara

1968 byl podmíněn závěry XX. (1956) a XXII. sjezdu (1961) KSSS, jimiž byla dělnická třída teoreticky odzbrojena a zrazena nejen v SSSR, ale i v dalších socialistických zemích, jejichž revoluční subjekty aplikovaly novou politiku „sovětského tání“.

Síly mezinárodního kapitálu novou politiku KSSS a SSSR vítají a pružně mění svoji politiku vůči socialistickým státům. Prezident USA Kennedy

Pokračovat v boji proti vojenské základně USA v ČR

Občané, dobře si zapamatujte tento den! Zatímco na Václavském náměstí v Praze tisíce lidí demonstrovaly proti radarové základně USA, ministr zahraničních věcí ČR Karel Schwarzenberg a jeho americká kolegyně Condoleezza Riceová podepsali proti vůli většiny – 70 procent – národa dohodu o jejím umístění v Brdech. **Jde o jeden z černých dnů našich národních dějin, který je o to smutnější, že nás nezradily jako v době Mnichova v roce 1938 západní mocnosti – Anglie a Francie, ale zradila nás vlastní kolaborantská koaliční vláda ODS, KDU-ČSL a Strana zelených, která vládne zásluhou dvou poslanců přeběhlíků z řad ČSSD.**

Mluvčí iniciativy **NE základně USA Jan Tamáš na jedné demonstraci prohlásil: „Vládní**

ve od jejich světových cílů je odvozen zájem ostatních – NATO a ČR. To potvrzuje jednoznačně velmocensko-hegemonistické pozice USA. V současné době není pro světový mír nebezpečnější program než výstavba Národní protiraketové obrany USA na území jiných států. Americká agresivita s nastupující krizí nezná mezí. USA v roce 2007 vydaly na zbrojení přes 650 miliard dolarů, což představuje více než 65 procent celosvětových výdajů na zbrojení. Militarismus a silné rysy fašismu se stávají v USA součástí jejich života.

Podle zprávy Ministerstva obrany USA mají Američané ve světě 823 vojenských základen a pokrývají tak fakticky celou zeměkouli. Z 1,4 milionu vojáků USA jich 400 tisíc slouží na základnách v zahra-

8. červenec 2008 – den národní hanby a zrady

představitel se radují, že se jim splnil jejich velký sen, ale většina národa nejasá z faktu, že smlouvu přijel podepsat válečný zločinec, spuluzodpovědný za smrt mnoha lidí ve válkách, které vedou USA v Afghánistánu a Iráku. Lidé se nesmí nechat ukonejšit, když nám bude propaganda, tisk, rozhlas, televize za peníze zbrojařů tvrdit, že vše je rozhodnuto.“

Za velké podpory a souhlasu demonstrantů předseda Ligy starostů proti radaru a starosta obce Trokavec Jan Neoral zdůraznil, že do dnešního dne není známo, jaký vliv má radar na zdraví lidí, na živou přírodu, což je podle něho od vlády vrchol darebáctví.“ Několikrát obvinil premiéra Topolánka ze lži. Chystá se o tom napsat do všech významných deníků v Evropě. „Tady už nejde jen o to, že z nás někdo dělá blbce. Tady už jde o to zemřít, nebo nezemřít,“ řekl.

Nyní je rozhodující, aby lidé znali obsah podepsané smlouvy mezi ČR a USA o výstavbě amerického radaru, ve které jde jednoznačně, jak zdůrazňuje její preambule, o národní protiraketovou obranu USA, o americké zájmy. A tepr-

ničí. ČR se podepsanou smlouvou má stát zásluhou Topolánkovy vlády aktivním spolurealizátorem agresivní politiky USA zaměřené na ovládnutí světa americkým imperialismem v zájmu jejich vojensko-průmyslového komplexu, nadnárodních společností a úsilí o dosažení maximálního zisku.

Pouze nainvitovaný člověk si může myslet, že jde o posílení bezpečnosti ČR a světa. Jednoznačně jde o opatření namířené proti Rusku a Číně. Jedině Rusko a Čína podpořené silným mezinárodním mírovým hnutím mohou zabránit plánům USA na ovládnutí světa. Plným právem se proti tomuto agresivnímu plánu USA staví mírové síly na celém světě a zejména Rusko, které ho pokládá za ohrožení vlastních bezpečnostních zájmů a míru. Nový ruský prezident Dmitrij Medvedev, stejně jako Putin, odsoudil uzavření americko-české smlouvy o vybudování radaru v ČR a prohlásil: „Je naprosto jasné, že podepsáním smlouvy začala nová etapa v uskutečňování myšlenky protiraketového štítu. Jsme tím krajně znepokojeni. Nebudeme kvůli tomu hysteričtí, ale budeme uvažovat o odvetných opatřeních.“

(Pokračování na str. 2)

společnost (viz R. Černý: Exprezident, I., II., III., OREGO 1998-1999). Ve skutečnosti realizovalo revizionistickou politiku, umocňovanou politikou „budování mostů“ ze strany mezinárodního kapitálu, a tak objektivně nahrávalo nástupu pravicových kontrarevolučních sil.

Uvnitř strany se na špičce funkcionářského aktivu začala formovat, sjednocovat a výrazně aktivizovat tzv. elita vlivu, usilující o to, aby se stala také „elitou moci“. Tento protistranický proud uvnitř KSČ vytvořil takzvané druhé centrum moci, zásadně ovlivňující vývoj ve straně a mimo ni.

„Druhé centrum moci“ vytvořilo „jednotnou pravicovou frontu“ v čele s „elitou svědomí národa“. Tato „elita svědomí národa“ artikulovala fragmenty své kontrarevoluční platformy na IV. sjezdu československých spisovatelů v roce 1967, a poté přešla do ofenzivy po lednovém plénu ÚV KSČ v roce 1968.

Od poloviny šedesátých let strana nebyla schopna jednotně prosazovat svoji politickou vůli. Ideologická krize se přenáší do celé společnosti. S narůstáním ekonomických problémů dochází k postupnému odklonu společnosti od rozvíjení socialistické revoluce k liberalismu. Vznikají rozpory mezi teorií a praxí, mezi politickými proklamacemi typu „Ještě tato generace bude žít v komunismu“, „Bytový problém vyřešíme do roku 1970“. Skutečností však bylo, že se 3. pětiletka rozpadala.

(Pokračování na str. 4)

Evropská integrace nebo důvěra voličů?

K irskému odmítnutí euroústavy č. 2 – Lisabonské smlouvy – se vyjadřují občané, organizace, politici a politické strany. Pokrokové a vlastenecké síly děkují Irům za statečné zastavení dalšího tlačení značné části Evropy k imperiálnímu nadstátu. Globalisté, které irské „NE“ zaskočilo, už vymýšlejí, jak toto jednoznačné odmítnutí neomezené neoliberální nadvlády kapitálu a velkých států EU (hlavně Německa) obejít. Některá vyjádření k levici se hlásících politiků vzbuzují rozpaky.

V Haló novinách byl 25. června 2008 otištěn článek mistopředsedy KSČM Jiřího Dolejše „Evropská integrace – ne zpět, ale kupředu“ s řadou nepřijatelných výroků. Podle J. Dolejše „v době globalismu silnější Evropa

potřebujeme... Nelze proto a priori odmítat myšlenku sdílené suverenity či většinového rozhodování.“

Jakou Evropu potřebují pracující? Evropu sociálních národních států. Kdo potřebuje silnější EU? Evropské nadnárodní monopoly, Německo, jehož skrývaným cílem je nadvláda podobná jako v Hitlerově „Nové Evropě“, jen se schovávající za prázdne fráze o svobodě a demokracii, agresivní imperialisté, chtějící vojensky zasahovat i mimo Evropu. Ukázkou „svobody a demokracie made in EU“ je nový Mnichov – protiprávní odtržení Kosova a Metohije od Srbska.

Že se tato EU vzdaluje od sociálního státu, přiznává sám J. Dolejš: „K posilování sociálních standardů má dnešní

EU, zejména po svém rozšíření v letech 2004-2007 o chudší země, dál než kdykoliv předtím.“ Kam tedy směřuje tato údajně žádoucí integrace? Dolejš dále uvádí, že „KSČM se programově staví za evropský integrační projekt a přijala i výsledek referenda o vstupu ČR do EU. Politická integrace zemí EU je potřebná a snahy ji rozkládat by měly být jasně odmítnuty.“ V době jednání o vstupu ČR do EU byla KSČM proti a tento postoj většiny členů a sympatizantů byl oslabován jednotlivci, včetně J. Dolejše, kterážto nejednoznačnost postojů stranu poškodila. A proč má KSČM přijmout výsledky referenda, zmanipulovaného jednostrannou vládní propagandou a možná i jinak?

(Pokračování na str. 4)

Nejdůležitější úkoly...

(Dokončení ze str. 1)

Ke změně stylu práce strany je třeba jednak přizpůsobit její organizační strukturu programovému cíli, uvědomit si váhu a význam zejména středního článku v podobě OV, ale i krajských rad. Zjednodušit centrální vedení strany do podoby například tří až čtyř místopředsedů a zlepšit především informační toky ve straně. Ty silně zaostávají. Věnovat se dlouhodobě kádrové práci.

Strana musí více využívat svůj tisk. Potřebuje nejen deník, ale také týdeník, čtrnáctideník a odborný časopis, např. čtvrtletník. Je chybou, že po roce 2005 došlo k likvidaci regionálního týdeníku, a že Alternativy ztratily charakter odborného časopisu. Byla to politická chyba vedená ekonomickými důvody, ale šetřit se mělo jinde.

Komunistická strana pro svůj cíl nemůže být stranou volební. Nemůže být stranou, která se upne jen na institut voleb. Musí být stranou masovou, a to svým vlivem ve společnosti. Nikoliv počtem svých členů. Rovněž tak slovo moderní by ve spojitosti s naší stranou mělo být vykládáno ve smyslu porozumět společenské realitě a umět na ni reagovat.

Nedocněna je práce v odborovém hnutí. Nemyslím tím jen Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska, ale i všechny ostatní odborové svazy. Především tam, a v jiných společenských organizacích, se dá získat trvalý vliv pro naši stranu, umožňující přežít nepříznivé výkyvy volebních výsledků anebo naopak, pomoci prosadit volební program při příznivém volebním výsledku.

8. červenec 2008 – den...

(Dokončení ze str. 1)

Zrádný, protinárodní a protilidový čin současné vládní koalice dospěl k určitému vyvrcholení. Co bylo proti vůli většiny občanů dojednáno, bylo také podepsáno. Jejich činy nemají s demokracií nic společného. Jedině komunisté a členové vlasteneckých organizací ukazují cestu k záchraně národa, skutečné demokracie a míru. Nastal čas s daleko větší energií odhalovat zločiny domácí kolaborantské reakce a mezinárodního, zejména amerického imperialismu, který má na svědomí miliony životů v první a druhé světové válce až po současnost, kdy ohrožuje celou lidskou civilizaci. Společně s roztáčením kola zbrojení postupuje fašizace ve všech kapitalistických státech. Proto je třeba spojovat boj proti americké vojenské základně s bojem za demokracii a socialistickou změnu v životě pracujících a většiny národa.

ČR se nesmí stát trojským koněm USA v Evropě. Tomu je třeba všemi prostředky v souladu s Ústavou zabránit. Musíme se postavit proti válečným štvárcům, jak to učinil vysokoškolský student Martin Kadřan z Orlickoústecka, který podal k Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 1 trestní oznámení na ministra zahraničních věcí Karla Schwarzenberga (SZ) pro podezření ze spáchání tří trestných činů – zneužití pravomoci veřejného činitele, vlastizrada a sabotáž.

Ještě není pozdě. Boj proti americké základně pokračuje. Trvale aktuální

Pro naši komunistickou stranu není důležitější úkol než tvrdě bojovat proti projevům současné pravice, dnešního kapitalismu. Tím nejlépe potvrdíme charakter naší strany i její program. To neznamená být jen opozicí, ale umět nastítnit podstatu řešení společenských problémů. Musí skončit omlouvání levice a nás komunistů! Pravice nás k tomu bude stále tlačit. Záměrně! My musíme naopak umět využít všeho pozitivního z období budování socialismu, protože tam jsou příklady k řešení současných problémů, a toho se pravice bojí. Tlak pravice na kapitalizaci sociálního, zdravotního a důchodového systému, liberalizace trhu s pracovní silou, je u nás obdobný jako v Evropské unii. Nejsme žádnou výjimkou.

Nesmíme hazardovat s názory, že například radar v rámci kolektivní obrany NATO či EU nám nevádí, jak zaznělo nedávno z úst místopředsedy Jiřího Dolejše. Nebo z týchž úst i připouštění možnosti splynout se sociální demokracií. To jsou nebezpečné a nekomunistické hry, které snižují volební potenciál naší strany. Výsledky voleb ve Francii, Španělsku a Itálii by měly být poučením i pro nás, pro komunistické strany. Soudružky a soudruzi, některé názory, které jsem zde přednesl, bývají často označovány za konzervativní nebo příliš radikální. Jsem ale přesvědčen, že jde o věcná, levicová stanoviska odpovídající komunistické identitě naší strany, že oslovují společnost v České republice, protože odrážejí dlouhodobé zájmy její velké většiny.

Děkuji za pozornost, čest práci.

je výzva Julia Fučíka: „Lidé, měl jsem vás rád. Bďte!“ Je třeba dál pokračovat v podpisování peticí odmítajících americkou vojenskou základnu v ČR. Požadovat referendum o základně a zesílit tlak na poslance, aby se nepropůjčili hanebné zradě, aby respektovali vůli lidu a hlasovali v parlamentu proti vybudování americké vojenské základny v ČR. Dále zvýšit účast na demonstracích a organizovat kampaň proti stranám a kandidátům v podzimních senátorských a krajských volbách, kteří souhlasí s výstavbou vojenské základny USA v ČR. To je cesta, jak s pokrokovými silami celého světa zastavíme šílenství USA schopné zničit nejen český národ, ale lidskou civilizaci. REDAKCE

„Je Jiří Dolejš jenom popleta?“

Na programu 30. schůze Poslanecké sněmovny 30. dubna t.r. se projednával vládní návrh na vyslovení souhlasu s vysláním kontingentu speciálních sil Ministerstva obrany do protiteroristické operace „Trvalá svoboda v Afghánistánu“ v počtu jednoho sta osob v období od května 2008 do 31. prosince 2008“. Dovolím si připomenout, že nešlo o zdravotníky a lékaře, nýbrž o vojáky, o nichž s takovou naléhavostí hovořila ministryně Parkanová.

Výsledek hlasování č. 134 mnohé příznivce současné vlády šokoval. Pro

Hlavní témata současnosti jsou dána. Vládní reformy, zdražování, hrozba US radaru, porušování lidských práv, sílící antikomunismus a fašizace společnosti. Měli bychom se poradit, jak těmto jevům čelit, jakou nabídnout alternativu, jak oslovit a získávat veřejnost. Řešením není neustálé opakování toho, a nyní cituji z předložené Zprávy o činnosti strany, „že se distancujeme od nedostatků a deformací minulého systému a komunistického hnutí a rozhodně odmítáme jakýkoli návrat k nedemokratickým metodám“.

K úkolům KSČM v nejbližším období

Vystoupení na VII. sjezdu KSČM

Komu se chceme pořád zavděčit? Pravcovým médiím? Sociální demokracii, jejíž předseda Paroubek nás vybízí, abychom se zřekli vlastní minulosti a modernizovali se?

Zabýváme se problémy, které lidi opravdu trápí. Strana nemůže být komunistickou pouze svým názvem, ale především komunistickým programem, vystupováním, tím, že je mezi lidmi na demonstracích, mezi stávkujícími, propouštěnými. Ne vždy tomu tak je. Přitom tyto aktivity bychom neměli podceňovat. Lidé, kteří se rozhodli vyjít do ulic, jsou našimi potenciálními spojenci. Organizujeme tyto aktivity a podporujeme i akce jiných subjektů.

V následujících dnech a týdnech připravují řadu demonstrací odboráři. Posun je v tom, že dochází k sjednocování sil, k vzájemné podpoře jednotli-

vých odborových svazů i veřejnosti. KSČM nesmí stát stranou. Musíme je podpořit účastí i vysvětlovací kampaní. Kromě toho by úkolem každého z nás, kdo jsme v produktivním věku, a to je 25 % členů strany, mělo být zapojení se do práce v odborech, a kde nejsou, usilovat o jejich založení.

Stejně tak musíme být na akcích proti radaru, pořádaných iniciativou „Ne základnám“. Nezapomínejme však přitom, že jsme suverénní politická strana, která si nenechá diktovat, kam a s jakými symboly smí či nesmí, zatímco u jiných politických

stran to nevádí. Nedovolme, abychom byli využíváni pouze na zajištění účasti, přičemž jinak s námi organizátor nechce nic mít. Opakované se stává, že na rozdíl od ČSSD či SZ nemůže náš představitel promluvit, a pokud ano, tak není jako zástupce KSČM představen.

Pokud však někde vystupujeme, měli bychom tak činit vždy v souladu s naším programem a v zásadních otázkách jednotně. Nejednotná vystupování na veřejnosti, řešení sporů přes sdělovací prostředky, to potřebujeme ze všeho nejméně. Vyříkejme si věci na rovinu, ale na stranické půdě.

Naléhavým úkolem je také získávání nových členů. Jen necelé 1 % členů je mladších 30 let. Mládež většinou nemá sociální zkušenost, současnými médii a pravcovými politiky je snadno manipulovatelná a zastrá-

vána. To, k čemu došlo v souvislosti s KSM, je alarmující. Jedná se o útok na celé komunistické hnutí. Naši povinností je hlasitě protestovat. Ozvat se proti aroganci moci, která zakazuje svobodně vyjádření názoru. Začali KSM. Kdo bude na řadě dál? KSČM? Vlastenecké organizace? Dostali jsme se tak daleko, že v ČR je zakazována pouhá myšlenka na komunistickou společnost. Zato výzvy k násilí proti komunistům, Topolánkovy projevy inspirované slovníkem z období německého fašismu, vyznamenávání Mašínů a Paumera, který chodí na

besedy do škol, náckové v ulicích, to je podle morálky této kapitalistické společnosti v pořádku. KSM si za svoje aktivity, zásadovost a odvahu zaslouží naše poděkování a ocenění.

Vážené soudružky a soudruzi. Před námi jsou volby. Na nás bude záležet, jestli dokážeme svou činnost, vystupováním, chováním, prostě celkovým obrazem naší strany získat ve společnosti přirozenou autoritu. Jestli budeme umět dostatečně jasně, srozumitelně a bez zbytečného uhýbání, přizpůsobování či lavírování zodpovídat otázky a nabízet řešení. Jestli budeme umět dokázat, že nejsme pouhou druhou sociální demokracií, ale sebevědomou suverénní komunistickou stranou, které se vyplatí dát svůj hlas.

Marta Semelová
předsedkyně PR KSČM

Ohlas na výzvu delegátům VII. sjezdu KSČM

Trvale využívat děl klasiků marxismu-leninismu a aktivně spolupracovat s marxistickými stranami ve světě

Redakce Dialogu č. 240/2008 požádala čtenáře o zaslání stanoviska k Výzvě delegátům VII. sjezdu KSČM. Sděluji svůj názor.

Není od věci si nejdříve připomenout, kdy strana ztratila svůj marxistickoleninský charakter. Bylo to, tuším, na prostějovském sjezdu, kde na návrh člena ÚV KSČ a tehdejšího předsedy vlády ČSSR s. Adamce byly z politického programu KSČM vypuštěny dva základní marxistické pojmy: třídní boj a diktatura proletariátu. Tím se KSČM stala „ČSSD č. 2“. Změnila se v jakýsi diskusní klub, v němž si její členové vyřkávají různé problémy, aniž by je řešili. V důsledku toho KSČM ztratila řadu svých voličů a příznivců. Z toho vyplývá, že nestačí jen proklamovat heslo „S lidmi pro lidi“, ale je třeba je prakticky naplnovat, jako tomu bylo v letech první republiky a za války.

Další skutečností, která způsobila úbytek voličů KSČM, je podle mého

názoru to, že strana od roku 1998 odmítala spolupráci s levicovými subjekty, s jejich návrhy na koaliční spojení, které by bylo dostatečně silným oponentem pravcové garnituře. Strana tím oslabilu svoji pozici v Parlamentu a Senátu a vyklidila pole působnosti pravici. Ptám se, komu to posloužilo, kdo z toho měl a má prospěch?

Proč se má KSČM stále omlouvat, a za co? Pravice se trvale podílí na rozkrádání státního majetku, navíc má na svědomí mnoho zločinů proti lidstosti, a neomlouvá se. Levice se dopustila jediného „zločinu“: oprávněně odebrala buržoazii nakradený majetek a skoncovala s vykořisťováním člověka člověkem. Naši občané by si již dávno měli uvědomit, že KSČM je stranou, která bojuje za jejich zájmy.

Na závěr: podle mého soudu by strana měla provést rekonstrukci výkonných orgánů s cílem jejich bolševizace, její program by měl mít marxis-

tický charakter. KSČM by měla pravidelně informovat členskou základnu o politickém dění ve světě a jeho prognózách, vytvářet z levicových politických subjektů koalici (v žádném případě nikoliv s ČSSD), aktivně se postavit do čela stávek a podílet se na činnosti odborového hnutí a rozhodně vystupovat proti pravici (viz taktika Gottwaldovy strany).

Současně je zapotřebí trvale využívat děl klasiků marxismu-leninismu a aktivně spolupracovat s ostatními marxistickými stranami ve světě. **Bez obrození marxismu-leninismu strana nemá šanci na další vliv a vývoj.**

Tímto příspěvkem nemám v úmyslu dehonestovat stranu a její činnost, naopak pomoci jí hájit cestu, aby byla schopna, jako její předchůdkyně KSČ, plnit své historické poslání: vysvobodit náš národ z kapitalistické nadvlády a trvale rozvíjet jeho budoucnost.

Rudolf Tesař, Plzeň

Odešel z našich řad

S velkým zármutkem jsme přijali smutnou zprávu, že ve věku 81 let zemřel soudruh Jiří HAVLÍČEK z Lenešic, okres Louny, dlouholetý, obětavý člen Republikové redakční rady našeho časopisu, uvědomělý, straně oddaný komunist, marxista-leninovec, opravdový vlastenec. Jeho aktivita významně přispívala k obhajobě pokrokové historie KSČ. Za to navždy setrvá v naší myslí. Vyslovujeme mu neskonale díky za jeho záslužnou práci pro stranu a pracující lid a jeho rodině vyjadřujeme nehlubší účast v jejich bolu. REDAKCE

překvapení. Pro vládní návrh hlasovalo 112 poslanců! Z hlubin Sněmovny se po dvou minutách na jeho podporu odněkud „vynořilo“ 13 dalších poslanců. Svě ANO opětně vyslovili za ČSSD Vlastimil Aubrecht, Miroslav Svoboda, Milan Urban, Cyril Zapletal, Václav Klučka, Karel Šplíchal, Jan Hamáček, Antonín Seda, Petr Wolf, Robin Böhnisch, Michal Hašek, Zdeněk Škromach a jako jediný za KSČM Jiří Dolejš. Nutno na upřesnění dodat, že poslanec za ČSSD Miloslav Vlček (původně se zdržel) nebyl – na základě záznamu o hlasování – přítomen. Vládní návrh tak získal potřebnou ústavní většinu a byl schválen.

Bezprostředně poté promluvil předseda klubu KSČM poslanec Pavel Kováčik. Řekl: „Ten rozdíl je tak velký, že nemohlo jít o náhodu. Musím konstatovat, že v klubu KSČM změny při hlasování nebyly. Všichni jsme hlasovali proti.“ Poslanec J. Dolejš na to prohlásil: „Chci pro zápis pouze do-

dat, že předseda našeho klubu měl samozřejmě, pokud jde o myšlenkovou rovinu, pravdu. Pokud však jde o výsledek hlasování, tak se mýlí, protože jsem sice hlasoval proti, avšak na záznamu byl můj výsledek opačný. Vzhledem k tomu, že rozdíl v hlasování je tak zjevný, proto nežádám nové hlasování.“

Stejně jako Pavel Kováčik na náhody nevěřím. Nevím, zda se mám s „vysvětlením“ Dolejše spokojit. Mohu za popsaného stavu přijmout představu, že se při hlasování z mistopředsedy ÚV KSČM Jiřího Dolejše stal mírně řečeno popleta? Na hlasovacím zařízení obvykle mezi zeleným ANO žlutý křížek pro „zdržel se hlasování“, a teprve poté červené NE. Že by v Poslanecké sněmovně měli jinou techniku? Nebo se mám spokojit s předloženou verzí, že poslanec Dolejš měl „neposlušné hlasovací zařízení“, které v dané situaci nerespektovalo jeho vůli? Myslím, že komentáře k tomu není zapotřebí.

Ivan Hruža

Ve Zprávě na XX. sjezdu KSSS – obžalovací řeči proti Stalinovi – nastínil Chruščov katastrofický rámec diktátora také ve vojenské oblasti. Podle Chruščova řídil Stalin monokraticky i vojenskou oblast. Ve smrtelné zkoušce Sovětského svazu byl diktátorem natolik nekompetentním, že ignoroval „základy válečné strategie“. To je hlavní bod obžaloby, na které je Chruščovova tajná zpráva stavěna.

V předvečer operace „Barbarossa“

Chruščov navíc vykreslil Stalinovy satanské rysy nikoliv proto, že věřil v solidnost a věčnost paktu o neutočení, nýbrž proto, že připravoval se značným předstihem otevřený střet s Třetí říší a invazi Německa, kterou Hitler přešel zahájením operace „Barbarossa“. V této souvislosti cituji z předneseného Stalinem projevu k absolventům Vojenské akademie. Z důvodu stručnosti činím tak z Dimitrovova deníku: „Naše mírová a bezpečnostní politika je současně politikou přípravy války. Neexistuje obrana bez útoku. Musíme se připravit na válku.“ Bylo to řečeno 5. května 1941, v den, kdy Stalin spojoval v jedné osobě nejvyšší stranickou a státní funkci v očekávání frontálního střetnutí s Třetí říší.

Chruščovova pomlouvačná zpráva popisovala katastrofickou vojenskou nepřipravenost Sovětského svazu, jehož armáda nebyla údajně v některých případech vybavena ani dostatečným množstvím pušek. Příkladem je jeho obraz v jedné studii, která pochází podle všeho z prostředí Bundeswehru a v níž jsou v rozsáhlé míře

využity Stalinovy vojenské archivy. Jeden údaj je mimořádně výmluvný: jestliže v roce 1940 vyrobil Sovětský svaz 356 tanků nejmodernějšího typu, kvalitou značně převyšující ty, které měly k dispozici jiné armády, v prvním pololetí následujícího roku jich vyrobil již 1503.

Před deseti lety historička USA Amy Knight, otevřená antikomunistka, zasadila smrtelný úder mýtu o zhroucení a útěku od odpovědnosti sovětského vůdce ihned po zahájení nacistického útoku na SSSR, když napsala: „V den útoku svolal Stalin poradu vedoucích představitelů strany, vlády a armády, trávající jedenáct hodin, v následujících dnech v ní pokračoval.“

V každém případě je epizoda uváděná Chruščovem zcela ymyšlená a falešná. Operace „Barbarossa“ nevyvolala ani paniku, ani hysterii. V Dimitrovově deníku se píše: „V 7 hodin ráno mě zavolali naléhavě do Kremle. Německo předpadlo věrolomně SSSR, začala válka (...). Překvapivý klid, rozhodnost a jistota Stalina a všech ostatních. Ještě více ohromuje jeho jasné myšlení. Nejde jen o to, pokračovat ve všeobecné mobilizaci našich sil. Je také nezbytné definovat politický rámec. Pouze komunisté mohou zvítězit nad fašisty, skoncovat s agresivním vzestupem Třetí říše. Současně také nelze ztratit ze zřetele politickou podstatu konfliktu.“

Krátkodobá euforie

K diskreditaci Stalina využívá Chruščov počátečních vítězství fašistických vojsk na území SSSR.

Ani v prvních dnech a týdnech útoku německých hord sovětská armáda

neprchá, naopak staví se na rozhodný odpor. Z toho vyplývá, že je dobře řízená. Výsledky Stalinova prozíravého velení se projevují i v diplomacii. Vlivem tvrdošíjného odporu ve Smolenské oblasti se Japonsko, které zde mělo své pozorovatele, rozhodlo odmítnout požadavek Třetí říše a nevyhlásit válku Sovětskému svazu.

Rozhodující je, že stalinský systém dokázal zmobilizovat převážnou většinu obyvatelstva a veškeré zdroje země. Zvláště zasluží ocenění, že Sovětský svaz zvládl tak složitou situaci, jaká byla v prvních měsících války, kdy uskutečnil evakuaci obyvatel na východ země a znovu uvedl do provozu průmyslové závody nezbytné pro vojenskou výrobu.

„Dva dny po německém přepadení byl v SSSR vytvořen Výbor pro evakuaci, který dokázal přesunout na východ 1500 průmyslových závodů. Šlo o titánskou operaci velké logistické záležitosti.“ Tento proces byl zahájen již v době předcházející hitlerovské agresi. Tato skutečnost dokazuje smyšlenost obvinění proneseného Chruščovem.

Stalin, vědom si nebezpečí války proti SSSR, zahájil industrializaci země dávno před předpokládanou agresí fašistického Německa.

Démonizace Stalina a politická mytologie

Vládnoucí ideologie může klidně agitovat s protikladnými tvrzeními a obviněními. Rozhodující je, že jsou všechna pomlouvačná. Je to důkaz, že se pohybujeme v terénu politické mytologie.

Domenico Losurdo
(Kráce, celý text na www.ksm.cz)

Kdo falšuje dějiny a překrucuje historickou pravdu

Je odedávna známo, že buržoazní propaganda vždy falšovala a falšuje dějiny a podporovala v Německu fašistický režim. Zásluhu na tom měly západní velmoci – Anglie, Francie a USA. V zájmu „zachování“ světového míru obětovala Anglie a Francie Československou republiku a umožnila Hitlerovi věrolomně předpadnout Sovětský svaz. Navíc se buržoazní propaganda snaží zatajit minulé i současné zločiny kapitalismu. Proto falšuje dějiny a překrucuje historickou pravdu.

Z jakého důvodu ale falšuje dějiny levicový tisk? V Haló novinách byl 28. dubna 2008 otištěn článek Martina Čiháka „Talvisota – zimní válka“. Autor článku se opírá o dílo britského historika Carla von Dykeho „Zimní válka“, v němž se tvrdí, že tato válka byla výsledkem kontroverzního diplomatického jednání v minulém století, známého jako „Molotov-Ribbentrop pakt“ ze srpna 1939.

Carl von Dyk se ani slovem nezmiňuje o tom, že západní mocnosti neměly zájem dohodnout se s SSSR o kolektivní bezpečnosti a vydaly jej na pospas fašistickému Německu. Od června do srpna 1939 se konala tajná anglo-německá jednání, jejichž výsledkem byl závazek Velké Británie, že ukončí rozhovory se Sovětským svazem a bude usilovat o to, aby se Francie zřekla spojení se SSSR. V podstatě šlo o spojení Velké Británie a Německa.

V den, kdy nacistická armáda vtrhla do Prahy, dlela v Düsseldorfu delegace britského průmyslového svazu, která jednala o posledních podrobnostech dohody s německým velkopřemyslem. Navíc několik měsíců před okupací Československa fašistickým Německem jednali Britové o půjčce 51 milionů liber nacistickému Německu.

Britský historik se rovněž nezmi-

ňuje o tom, že Finsko bylo spojenem fašistického Německa. Finský ministerský předseda, člen Socialistické strany Risto Ryti považoval Hitlera za „génia“. S pomocí německých důstojníků a techniků bylo Finsko proměněno v mohutnou pevnost, která měla být základnou pro napadení Sovětského svazu. Nacističtí odborníci dohlíželi na výstavbu vybudování Mannerheimovy linie, řady důmyslných a skvěle vybavených vojenských pevností ve vzdálenosti několika kilometrů podél sovětsko-finských hranic.

Sovětská vláda chtěla uzavřít s Finskem smlouvu o neutočení. Finsko ji však na nátlak Německa odmítlo a v polovině listopadu veškerá jednání se Sovětským svazem přerušil. Není tudíž pravda, že k válce SSSR a Finska přispěl tzv. pakt „Molotov-Ribbentrop“.

Britský historik dále píše o překročení polských hranic 17. září 1939 Rudou armádou, která obsadila území Běloruska, západní Ukrajiny

a Haliče, dříve než tak učinili nacisté. Šlo o území, které Polsko anektovalo v roce 1920. Polská vláda uzavřela v roce 1934 s hitlerovským Německem Pakt o neutočení.

„V zájmu bezpečnosti Ruska proti nacistické hrozbě bylo zřejmé nutné, aby Rudá armáda obsadila tuto linii,“ prohlásil Winston Churchill v rozhlásovém projevu 1. října a pokračoval: „Byla vytvořena východní fronta, na kterou se nacistické Německo neodvážilo zaútočit. Německo-sovětská smlouva a porážka Finska vytvořily podmínky pro pozdější vítězství SSSR nad nacistickým Německem.“

V červnu 1940 napsal newyorský Ústav propagandy: „O finské válce přinesl americký tisk méně pravdy a více výmyslů a lží než o kterémkoli jiném konfliktu poslední doby.“

Článek Martina Čiháka „Talvisota – zimní válka“, uveřejněný 28. dubna t.r. falšuje dějiny a překrucuje historickou pravdu.

I. Lepík

Na podporu boje iránských vlastenců

Pan Rahim Khani Harmobeshi

Vážený příteli, přijměte naše srdečné pozdravy a vysoké ocenění Vaší osobní statečné, neohrožené aktivity v boji proti nepřátelskému v podstatě protilidovému současnému vedení iránského státu.

Vyslovujeme rozhodnou podporu a sympatie uvědomělému boji vaší Organizaci iránského lidu „Fedajn Guerilas“ (OIPFG) za zásadní změnu současného režimu a nastolení cesty vedoucí k šťastnému životu pokrokových sil a všeho pracujícího lidu Íránu.

Uvědomujeme si složitost a náročnost vašeho boje přinášející

velké těžkosti, jejichž překonání vyžaduje od všech vašich členů skutečné hrdinství. Současně vyjadřujeme pevné přesvědčení, že tento váš boj bude úspěšný.

K tomu Vám přejeme z celého srdce hodně duševních i fyzických sil a neutuchající odvahy!

Za marxisticko-leninský, komunistický časopis Dialog – otázky – odpovědi

Dr. Milan Havlíček
vydavatel a šéfredaktor

Ing. Zdeněk Novotný
předseda Republikové redakční rady časopisu Dialog

De 9. září t.r. oslaví Korejská lidově demokratická republika 60. výročí svého založení. Tato historická událost zahájila výstavbu mohutného korejského socialistického státu.

Vláda KILDR se v zájmu jednotného řízení země rozhodla pro ideu čučche a ideu songun, jejichž zakladatelem byl první prezident republiky Kim Ir Sen (1912-1994), a které se později staly základem veškeré činnosti. Pod heslem „Sloužím lidu!“ byla realizována vysoce mravní, široce rozvíjená politika jako hlavní metoda, která ideově a morálně sjednotila všechny lid kolem svého vedoucího činitele.

Korejská lidově demokratická republika šedesátiletá

Ideologická, politická a kulturní činnost probíhala na základě ideje songun. Tato hlavní politická metoda se stala mohutnou zbraní, s níž je možné za všech podmínek a za jakékoliv situace obránit suverenitu a spolehlivou výstavbu socialistické mocnosti.

Pod praporem idejí čučche a songun hraje tato malá země na mezinárodní aréně významnou politickou a ideologickou úlohu státu, na který si nedovolí zaútočit žádná jiná země. Vláda KILDR trvale dodržuje zásadu sebeobrany, přeměnu země v nedobytnou pevnost a mohutného obranného průmyslu.

Jedním z rozhodujících faktorů v době, kdy američtí imperialisté rozpoutali korejskou válku (1950-1953), byla skutečnost, že mladá KILDR, které byly sotva dva roky, dokázala postavit se na odpor a poprvé v dějinách zvítězila nad USA, které se chvástaly svou „všemocností“. V té době již existovala idea songun, již se KILDR neochvějně řídí od prvních dnů své existence.

Touto ideou se KILDR řídila i po

válce. Korejská armáda se přeměnila v pravidelnou moderní armádu vyzbrojenou vojenskou vědou, technikou a současnými metodami vedení boje. Nyní je nepřemohitelným oddílem vybaveným mohutnými prostředky pro útok i obranu.

Korejská lidově demokratická republika dosáhla jedinečných úspěchů v ekonomice, kultuře a ve všech ostatních oblastech společenského života.

Po válce vybudovala korejská vláda na troskách zničených měst a vesnic za čtyři roky až pět let socialistické základy a v roce 1958 socialistické výrobní vztahy. Historický úkol industri-

alizace byl v zemi splněn za pouhých 14 let. Bývalá agrární země se změnila ve vyspělý socialistický průmyslový stát. Celý svět byl překvapen, když v srpnu 1998, po velmi tvrdé blokadě kolonizátorských sil imperialismu, po obrovských ekonomických potížích a několikrát opakujících se živelných pohromách byl „krach socialistické Koreje“ považován v rámci mezinárodního společenství za skutečnost. KILDR úspěšně vyslala do vesmíru první korejský „Kvanmenson-1“. Tato senzační událost je důkazem nevyčerpatelného ekonomického potenciálu KILDR.

Národy světa se závistí vzhlíží ke KILDR, kde trvale roste životní úroveň obyvatel, neexistují daně, spolehlivě funguje bezplatné školství a zdravotnictví a kde dochází k bouřlivému rozvoji umění a vědy.

Cílem současné korejské vlády je pokračovat ve výstavbě vzkvétající země i v roce 100. narozenin zakladatele socialistické Koreje prezidenta Kim Ir Sena.

KLA je hlavní hybnou silou v budování socialismu

Datum 25. srpna 1960 je vepsáno do dějin Korejské lidově demokratické republiky jako významná událost, kdy se její vedoucí činitel Kim Čen Ir postavil do čela songunského vedení. Od tohoto dne věnoval Kim Čen Ir téměř 50 let svého života vybudování armády, která je hlavní hybnou silou při budování socialismu.

V celé řadě zemí, které budovaly socialismus, byla považována za ne-spornou skutečnost, že socialismus je budován za aktivní podpory dělnické třídy jako avantgardní síly. Od té doby se podstatně změnilo sociální postavení dělnické třídy. Na základě vědeckotechnického pokroku trvale postupovala epocha informační technologie, urychloval se proces technizace a intelektualizace lidské práce. Prudce vzrostl počet lidí pracujících ve sféře techniky, intelektu a duševní činnosti v porovnání s počtem lidí zabývajících se fyzickou prací.

Na základě vědecké analýzy nové situace a reálných podmínek vystoupil Kim Čen Ir s novou ideou – upřednostnit armádu, která se liší největší revolučností, organizovaností a bojovností proti všem třídám, vrstvám a kolektivům společnosti

Prvořadou pozornost věnoval ideově politické výchově vojáků, s cílem, aby Korejská lidová armáda byla základní politickou silou v budování socialismu. Šlechtné a pevné ideově morální vlastnosti vojáků pojmenoval „revolučním vojenským duchem“, který přijal za své také všichni korejský lid.

Díky Kim Čen Irovy péči a pozornosti stala se Korejská lidová armáda hlavní hybnou silou s pevným ideovým přesvědčením při budování socialismu. Kim Čen Ir vytvořil z Korejské lidové

armády bojeschopný útvar, který spolehlivě brání výdobytky socialismu.

Na konci minulého století, kdy imperialistické síly využily rozmach socialismu v SSSR a v dalších zemích a zaměřily své útoky proti socialistické Koreji, pozvedl Kim Čen Ir ještě výše praporek ideje songun a věnoval prioritní pozornost posílení bojové schopnosti lidové armády.

Korejská lidová armáda mohla za velmi nepříznivé situace ubránit v KILDR věc socialismu. Malá Korea rozhodně hájí proti USA svou suverenitu a důstojnou existenci. Bez Korejské lidové armády, která se stala neporazitelnou ozbrojenou silou, by to bylo nemyslitelné.

Díky předsedovi Hlavního výboru strany KILDR Kim Čen Irovi se Korejská lidová armáda stala vedoucí revoluční silou, která stojí v čele socialistické výstavby v zemi a plní úlohu hlavního úderného předvoje na všech frontách – v ekonomice, kultuře atd.

Příslušníci Korejské lidové armády, kteří se hrdě hlásí k heslu „Převzme-me do svých rukou obranu vlasti a výstavbu socialismu“, se v praxi osvědčili na nejvyšších úsecích ekonomické výstavby, důsledně plní rozkazy svého nejvyššího velitele a obětavě pracují na úseku zemědělství, na stavbě Anheské mládežnické vodní elektrárny, mostu Čchonju a dalších významných objektů.

Všichni korejský lid vedený těmito příklady usiluje o lepší život. Po překonání těžkých zkoušek v druhé polovině devadesátých let minulého století se KILDR vydala na novou cestu mohutné a vzkvétající mocnosti.

**Z materiálu
Velvyslanectví KILDR v ČR**

Pražské jaro 1968...

(Dokončení ze str. 1)

Mezi mladou generací a vedením KSČ a socialistického státu narůstalo napětí. Liberalizační proces oslaboval politický systém socialistického státu, jenž byl vytvářen v průběhu revolučního procesu. První kroky Šikovy hospodářské reformy narušují řídicí strukturu ekonomiky. Československá společnost se ocitá v krizi. Odchod A. Novotného z funkce 1. tajemníka KSČ v lednu 1968 zahájil období Pražského jara.

Do čela KSČ byl v lednu 1968 zvolen A. Dubček, který nebyl revolucionářem. Nebyl ani politikem, nýbrž obyčejným účastníkem neschopným provést hlubokou analýzu. Navíc postrádal tvůrčí myšlení, z čehož pramenila jeho kolísavost a nerozhodnost.

Pražské jaro se stalo generální zkouškou „sametových“ kontrarevolucí v Evropě na přelomu osmdesátých a devadesátých let. Třídní nepřítel si v něm vyzkoušel kontrarevoluční scénář realizovaný v podmínkách rozvíjejících se rozkladných procesů menševismu. Poprvé v dějinách nepoužil třídní nepřítel pro restauraci starých poměrů pušku, nýbrž tužku.

K významným sociálně třídním nositelům strategie restaurace kapitalismu v Československu v rámci Pražského jara patřily vedle představitelů bývalé buržoazie maloburžoazní vrstvy, které měly velkou váhu v sociální struktuře československé společnosti. V roce 1961 žilo v Československu ještě 400 000 příslušníků bývalé buržoazie, téměř 3 000 000 bývalých maloburžoazních rodin a 500 000 drobných soukromých vlastníků, především drobných rolníků. (Blíže viz J. Kučera Proti maloměšťáctví, Práce, Praha 1972, s. 68). Na restauračním scénáři se aktivně podíleli i sionisté.

Jako labutí píseň zazněla slova bývalého nejvyššího stranického a státního představitele A. Novotného, která pronesl tváří v tvář tvořící se společenské realitě v diskusním vystoupení na dubnovém plénu ÚV KSČ: „Především se domnívám, že situace je velmi složitá a vážná... Souhlasím s těmi soudruhy, kteří upozorňují, že strana nemá řízení ideových a politických procesů dostatečně ve svých rukou. Sama se naopak rozděluje na tzv. pokrokové a konzervativní, a to zatím nikoliv na základě přesného programu do budoucna..., ale především na základě kritiky minulosti, jež ovšem nejednou dospívá k popírání základních výsledků naší socialistické výstavby. Tím ovlivňování veřejnosti dnes do značné míry určují různí publicisté, ať v kladném či negativním duchu. Aktivizují se negativní síly v zemi. Nenechme se zmást tím, že kdekdo dnes prohlašuje, že je pro socialismus. Zkoumejme skutečné postoje, jednání a cíle lidí... Rozšiřujeme-li demokracii, svobodně střetávání názorů..., pak je třeba dosáhnout toho, aby bylo slyšet slovo komunistické strany a cítit její vliv... Formy a metody uplatňování role komunistické strany se samozřejmě mění, ale stále musí být silou, která vnáší do celé společnosti revoluční uvědomění, vědecké zdůvodnění pro plánovitost a nezbytnou organizovanost při rozvíjení socialismu. Bez toho nelze mluvit o demokracii jako socialistické. Bez toho by se společnost dále rozvíjela v těžkých konfliktech, do značné míry živelně, zeslábl by prvek uvědomělosti, plánovitosti a jednoty v našem postupu.“ (A. Novotný: Diskusní vystoupení na plenárním zasedání ÚV KSČ, Rudé právo 6. 4. 1968, s. 4)

(Pokračování v čísle 244/2008)

Čeněk Ullrich

Evropská integrace nebo...

(Dokončení ze str. 1)

Dále si J. Dolejš stěžuje, že „Čeští voliči,... pokud jde o znalost konkrétního fungování EU, jsou informováni špatně.“ Jak a proč chce Čechy „lépe informovat o EU“? Češi jsou dostatečně informováni o tom, jak EU omezuje suverenitu jejich státu, zakazuje nám v zájmu západních států vyrábět cukr, mléko, víno aj., prikazuje, s kým se smíme a nesmíme stykat a s kým se smíme a nesmíme stýkat a s kým se smíme a nesmíme stýkat a též o stovkách nás poškozujících nesmyslných nařízeních bruselských byrokratů.

Vrcholem je pak nadávání do prý „populisticky křičících Čecháčků“. Této urážky národa používal velezrádce Emanuel Moravec a po něm bezectný lhář, novokolaborant Havel a novinářští šmoci v česky psaných německých novinách. Proč se k něčemu takovému snižuje místopředseda strany, hájící sociální a národní zájmy?

Pravým opakem sociálnědemokratického posluhování EU je „zásadový postoj řeckých komunistů“ (Haló noviny, 30. 6. 2008): „Je čas pro Řeky, aby rozhodněji požadovali referendum a přispěli tak k odmítnutí Lisabonské smlouvy i EU jako takové!“

Evropská unie je globálně imperialistická integrace, uzákonující neoliberalní kapitalismus, vytvářející nadstát s německou nadvládou, potlačující práva národů a jejich států, usilující o jejich zničení rozbitím na euroregiony a podporující protiprávní agrese USA a NATO. Tomu slouží i prosazování tzv. Lisabonské smlouvy. Domnívat se, že tato integrace, dále se vyvíjející tímto záporným

směrem, může být cestou k spravedlivé socialistické společnosti, je nerealistický nesmysl. Na tom nic nemůže změnit 40 europoslanců tzv. Evropské levice.

KSČM v současné vážné situaci usiluje o „zvýšení důvěry a autority ve společnosti“, jak uvedl ve svém projevu na 2. zasedání ÚV předseda KSČM Vojtěch Filip (Haló noviny, 30. 6. 2008). Hlásání potřebnosti EU, sociálnědemokratické podlézavosti k této nám nepřátelské organizaci, názory místopředsedy strany k tomuto žádoucímu zvýšení důvěry a autority nepřispívají.

Nepřispívají k tomu ani výroky Z. Bebarové-Rujbrové (Haló noviny, 30. 6. 2008) k pochodu homosexuálů v Brně, že „KSČM respektuje odlišnost, která obohacuje společnost“. Jak „obohacují společnost“ provokace úchylných jedinců? Vydávat toto za stanovisko KSČM důvěryhodnost přímo ohrožuje.

Většinový názor členů a sympatizantů KSČM na EU je na základě vlastních zkušeností a na rozdíl od ČSSD a pravicových stran jednoznačně záporný. Vlastenecké organizace, které V. Filip ve svém projevu správně hodnotí jako spojence v boji proti současné vládě národní hanby a zraedy, zásadně odmítají EU a její agresivní útvar NATO. Jediná přijatelná integrace je rovnoprávná, vzájemně výhodná spolupráce svěřprávných národních států. Budme zásadoví jako řečtí komunisté. Oportunistické přitakávání či nadbíhání nepříteli vede ke ztrátě důvěry, a tím i do záhuby.

Jan Minář

K sovětsko-německé smlouvě o neútočení v roce 1939

Politika západních velmocí znemožnila dosáhnout společné dohody o spolupráci proti německému agresoru

Dne 23. srpna podepsal a 31. téhož měsíce 1939 ratifikoval Nejvyšší sověť SSSR sovětsko-německou smlouvu o neútočení. O měsíc později, 24. září, došlo mezi oběma zeměmi k výměně ratifikačních listin. Sovětsko-německá smlouva o neútočení byla vypracována na základě smlouvy o přátelství a neutralitě, podepsané Německem a SSSR 24. dubna 1926 v Berlíně.

Podepsáním smlouvy z roku 1939 znemožnila sovětská vláda záměry mezinárodní reakce, která počítala s konfliktem mezi SSSR a Německem pro Sovětský svaz za mimořádně nevýhodných podmínek. Smlouva navíc zmařila vytvoření jednotné fronty evropských imperialistických zemí proti SSSR.

♦ ♦ ♦

V průběhu britsko-francouzsko-sovětských jednání na jaře a v létě 1939 vešlo ve známost, že vlády Velké Británie, Francie a Polska si nepály uzavření spojenectví se SSSR proti fašistickému agresorovi, chtěly naopak využít moskevských jednání (duben až srpen 1939) k přípravě nové dohody s Německem, aby usměrnily jeho agresivní postup na východ. Navíc v době moskevských jednání pokračovala tajná jednání mezi zástupci britské vlády na jedné straně a hitlerovského Německa na straně druhé.

V jaké mezinárodní situaci vznikala sovětsko-německá smlouva o neútočení a co bezprostředně předcházelo jejímu uzavření

Britský premiér Baldwin v roce 1936 prohlásil: „Všem je známý záměr Německa... Vyzrát směrem na východ... Kdyby vyrazilo na východ, mé srdce by nepuklo... Kdyby se v Evropě začalo bojovat, pak bych si přál, aby boj probíhal mezi bolševiky a nacisty.“ K Londýnu se později přidala také Paříž.

Toto stanovisko se uplatnilo ve společné politice „usmíření“ německého agresora, v přílišné shovívavosti vůči nacismu s jeho postoji k „životnímu prostoru“ a přivedlo v roce 1938 v Mnichově k anšlusu (připojení Rakouska k Německu) a ke zradě Československa.

Londýn, který obětoval Československo, se domníval, že si koupil slib Berlína „nikdy více neválčit“ s Británií a konzultací s Němci odstranil „všechny možné zdroje rozporů“. Obdobnou dohodu s Německem podepsala také Francie, druhá účastnice mnichovské tragédie. Dosud platná sovětsko-francouzská smlouva o vzájemné pomoci přestala prakticky existovat.

Mnichovská dohoda změnila od základu situaci v Evropě, podstatně upevnila pozice Německa, zlikvidovala pokusy o vytvoření systému kolektivní bezpečnosti a otevřela cestu agresi v celoevropském měřítku. Mnichovská dohoda byla unáhlenou improvizací, prodloužila politickou linii, která byla nazvána Locarnskými dohodami (1925) a „paktem čtyř“ (1933). Malé a střední evropské země pochopily, že je západní demokracie zradila, a ze strachu před nacistickým agresorem se začaly přiklánět na stranu Německa.

SSSR se ocitl v mezinárodní izolaci. Vzhledem k tomu, že USA podporovaly Mnichov, Polsko a Maďarsko, podílely se na rozdělení Československa a Japonsko schválilo mnichovskou dohodu, bylo sovětské vedení nuceno uvažovat o nebezpečí vzniku jednotné protisovětské koalice.

Přepadení Polska 1. září 1939 Německem bylo nejen počátkem tragédie, ale také nové sovětské politiky vůči německému imperialismu, realizované zpravidla bez Sovětského svazu, často proti jeho zájmům.

Západní velmoci věděly o přípravách Německa na ozbrojený konflikt. Předpokládaly však, že se nacisté nedotknou zájmů západních zemí, dokud se nevypovídají se Sovětským svazem. Těchto úvah se nezbavily ani na jaře roku 1939, kdy hitlerovci okupovali zbytek Československa a obsadili Klajpedu a Itálie přepadla Albánie.

Sovětská zahraniční politika stála před řadou rozhodujících otázek: Zda má usilovat o uzavření spojenectví SSSR s Velkou Británií a Francií, které by mohlo být zábranou proti fašistickému agresorovi. O dosažení vzájemného porozumění se sousedními státy, kterým rovněž hrozilo stejné nebezpečí.

V případě, že nebude možné válce s Německem zabránit, pokusit se alespoň zabránit válce na dvou frontách na Západě a na Dálném východě.

O první otázce jednala sovětská strana oficiálně v březnu až dubnu 1939. V té době se SSSR pokoušel získat západní velmoci ke spolupráci zaměřené na odvrácení agrese.

Druhá otázka spočívala v tom, že V. P. Potěmkin, tehdejší náměstek ministra zahraničí SSSR, navštívil Turecko a Polsko v dubnu 1939. Navíc v březnu téhož roku probíhaly akce zaměřené na to, aby se vlády Lotyšska a Estonska dozvěděly o zájmu SSSR odvrátit v Pobaltí německou agresi.

Když přepadne tě beznaděj

Když přepadne tě beznaděj a tvoje oko zaleje se slzou, vzmuž se, zatni pěst a vyraž na tu chásku drzou, která je příčinou všech tvých béd a stesků, která z tvé dřiny a potu si dopřává přepychu a lesku, která tak bezostyšně užívá slova svoboda, která se však spíš vlčí smečce podobá, která si za tvoje peníze kupuje beztrčnost, která krádeže, podvody považuje za ctnost, která si u soudu beztrčnost kupuje a všechny lidi tak jenom sužuje.

Až přijde čas, dáme jí šanci poctivě se živit, jak chutná práce, bude se velmi divit. Osud svůj vezmem do rukou a nedáme si ho vzít, budou nás nenávidět, oheň a síru na naše hlavy dštít.

Ty se však neboj toho účtování, vzpomeň, kdo tě léta dusil a neměl slitováním.

Třetí důležitou otázkou byla normalizace vztahů s Německem. V diplomatické dokumentaci SSSR z let 1937-1938 byly zjištěny důkazy, které svědčily o sovětských záměrech dosáhnout vzájemného pochopení s Berlínem. Koncem roku 1938 na začátku roku 1939 začalo Německo sondovat možnost, jak zlepšit vztahy s SSSR. Hitler ji nazval „inscenací rappalské etapy“.

Na základě těchto dokumentů disponovalo sovětské vedení spolehlivými údaji o válečných přípravách nacistického režimu a o postoji západních velmocí. Například zprávu o jednání Hitlera s Chamberlainem 15. září 1938 obdržel Stalin již příští den.

Britští vojenská experti přesvědčovali Chamberlaina, že nebezpečí ze strany nacistické agrese není mýtus a že nejučelnější protiakcí je vojenská spolupráce se Sovětským svazem. Chamberlain na to odpověděl, že raději odejde do výslužby, než aby vytvořil alianci se SSSR. Pracovník britského ministerstva zahraničí Colier charakterizoval toto stanovisko takto: „Londýn si nepřeje dohodnout se se Sovětským svazem, napať chce umožnit Německu rozvíjet agresi na východ proti Rusku...“

Pokaždé, když Rusko vyšlo vstříc západním velmocem, obdrželi britští a francouzští delegáti pokyn, aby nepotvrzovali sblížení stanovisek, napať zostřovali podmínky jednání, a tak blokovali dohodu. Velká Británie nakonec rozhodla, že návrhy sovětské vlády na podepsání politické a vojenské dohody definitivně odmítne.

(Pokračování v čísle 244/2008)
Ze zahraničního materiálu (vlk)

Vzpomeň, kdo tě bez soucitu a studu klidně vyhnal pod most, neměj výčitky, žádná odplata nebude přiměřená dost. Vzpomeň, kdo přísahal na socialistickou vlast a přitom zlotřile nám chystal z bídy a zoufalství past. Vzpomeň na fašistu, co bestiální vrahy vyznamenává, kdo pohrdáním slušnými lidmi tak najevo dává.

Mysli, kdo zavinil, že narozené děti neleží v peřínkách, ale v kontejneru, nebo na skládkách smetí, na to vše si vzpomeň, než začneš účtovat a nelekej se, až ta cháaska drzá zas bude vztekle o demokracii a svobodě rvát.

Hlavu měj vztyčenou vysoko a hrdě, ztrestej tu chásku drzou spravedlivě a tvrdě. Až vládu věcí svých zas budeš v rukou mít, dobře ji opatruj a už si ji nikdy od té drzé chásky nedej vzít!

JaVe